

ת"פ 58822/01/21 - מדינת ישראל נגד נ' נ'

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 58822-01-21 מדינת ישראל נ' נ'
בפני כבוד השופט טל ענר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
נ' נ'

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין ובהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], תשמ"ב-1982, מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום הראשון, ולהרשיע אותו בעבירת איומים באישום השני.

רקע

1. הנאשם נ' נ' וגב' א' נ' (להלן: המתלוננת) הם בני זוג לשעבר, שבמועדים הרלוונטיים לאישומים היו גרושים כשנתיים. השניים הורים לארבעה ילדים משותפים, ביניהם ש.נ. ילידת 2007 המוזכרת באישום השני (להלן: הקטינה) וילד בן 6 שנכח באירוע נשוא האישום הראשון (להלן: הילד).

2. כתב האישום שבפניי מחזיק שני אישומים.

על פי **האישום הראשון**, ביום 18.10.20 הגיע הנאשם ברכבו עם הילד למקום עבודתה של המתלוננת, במטרה להחזירו לחזקתה בהתאם להסדרי הראיה ביניהם. המתלוננת שלחה את חברתה לעבודה א' כ' לאסוף את הילד, אך הוא סרב להתלוות אליה ונשאר עם הנאשם ברכב. בהמשך, ניגשה המתלוננת כדי לקחת את הילד, שישב אותה על הנאשם בכיסא הנהג ונכנסה עם פלג גופה העליון לרכב. בתגובה, אחז הנאשם בידיה של המתלוננת בידיה של המתלוננת, עיקם את אצבעותיה, אמר לה שירצח אותה, והחל בנסיעה עד אשר המתלוננת נפלה מהרכב. בהמשך אמר למתלוננת "אני לא אתן לך שקל ואני לא אפסיק עד שאת תהיי למטה". כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למתלוננת שבר באצבע השלישית ביד ימין ורגישות בקרסול ימין.

בגין עובדות אלה מיוחסות לנאשם עבירות של חבלה חמורה, איומים ונהיגה פוחדת של רכב.

עמוד 1

על פי **האישום השני**, ביום 25.7.20, השיב הנאשם שניים מילדיו ששהו עימו לבית המתלוננת. הנאשם התקשר למתלוננת הקטינה כדי לבקש שתדל לאסוף את אחיה הצעירים. הקטינה, שחששה ממנו, התקשרה למשטרה וביקשה שישלחו נידת למקום. בנסיבות אלה, ולאחר שהקטינה ירדה אל מחוץ לבית, הנאשם התקרב אליה תוך שהוא מניף יד לעברה. הקטינה סברה שהוא עומד להכותה ואמרה "די, די". בתגובה הוריד הנאשם את ידו ואמר "חכי תראי מה יהיה לכם".

באישום זה מיוחסת לנאשם עבירת איומים.

3. הנאשם בתשובתו לאישום הראשון מאשר את הרקע הכללי ואת נסיבות המפגש באותו יום. באשר לליבת האירוע - העימות בין השניים מרגע הגעת המתלוננת וכניסתה לרכב - טען הנאשם שהמתלוננת בעצם הגעתה לרכב הפרה צו הרחקה תקף. זאת ועוד, המתלוננת אחזה בידית ההילוכים ו"שיחקה" בה באופן שהכניס הרכב להילוך וגרם להתדרדרות קדימה. הנאשם מכחיש את דברי האיום ומכחיש שגרם לחבלה. באשר לנפילה לגרסתו המתלוננת לא נפלה. סעיף 5 לעובדות כתב האישום (לגבי טיב החבלה) הוכחש מחוסר ידיעה.

בתשובה לאישום השני כפר הנאשם בטענות המתלוננת הקטינה ושלל כל איום עליה.

4. בפניי העידו מטעם התביעה המתלוננת וגב' א' כ' (בנוגע לאישום הראשון) והמתלוננת הקטינה (בנוגע לאישום השני). כן הוגשו בהסכמה בנוגע לאישום הראשון דו"חות פעולה של שוטרים שהגיעו למקום (ת/1, ת/2, ת/3, ת/14, ת/15); הקלטה ותמליל שיחה למוקד 100 (ת/4, המכיל גם את סרטוני מצלמות הגוף של עורכי דו"חות הפעולה); תעודה רפואית ותמונות של החבלות (ת/5, ת/6); הודעות החשוד (ת/8, ת/9). בנוגע לאישום השני הוגשו בהסכמה דו"ח פעולה (ת/12); הקלטה ותמליל השיחה למוקד 100 (ת/11, המכיל גם את סרטון מצלמות הגוף של עורך דו"ח הפעולה); הודעת חשוד (ת/13).

5. הנאשם העיד להגנתו והוגש מוצג ההגנה נ/1 כולל תמונות המתעדות נזק בפנים רכבו של הנאשם.

אישום מס' 1

6. מעובדות האישום והתשובה לו עולה כי המחלוקת בנוגע לאישום זה צרה. הרקע לאירוע ברור ומוסכם: הנאשם הגיע למקום עבודתה של המתלוננת על מנת למסור לידה את הקטין במסגרת הסדרי הראיה. המסירה תוכננה להתבצע בסיוע א', חברתה לעבודה של המתלוננת, כדי למנוע מפגש ישיר וחיכוך בין הצדדים. הקטין סירב להתלוות לא' ובשל כך יצאה המתלוננת מהבניין וניגשה לרכב. אין גם חולק שבשלב זה נכנסה המתלוננת חלקית לרכב והחל עימות מילולי ופיזי בין השניים. לבסוף, אין חולק שנמצאו בגוף המתלוננת החבלות הנזכרות בתעודה הרפואית (ת/5).

גדר המחלוקת, אם כן, הוא האם ברגעים קצרים אלה בהם נכנסה המתלוננת חלקית לרכב, חבל הנאשם במכוון באצבעה, או שדווקא המתלוננת היא שהשתוללה, "שיחקה" בצורה מסוכנת בידיה ההילוכים ובתוך כך נחבלה באצבעה בדרך שאינה ידועה לנאשם, אך לא במכוון על ידו.

באשר לעבירת הנהיגה הפזיזה ברכב, גדר המחלוקת הוא האם כטענת המתלוננת הנאשם החל בנסיעה בזמן שפלג גופה העליון ברכב, או שכטענת הנאשם הרכב עמד מונע, בהילוך חניה (P) ורק בשל "משחק" המתלוננת במוט ההילוכים הרכב נכנס להילוך ו"קפץ" מעט קדימה, עד שנבלם ע"י הנאשם.

7. המתלוננת בעדותה סיפרה כי כשהגיעה לרכב הדלת הייתה פתוחה והקטין היה במושב הקדמי. היא ניסתה למשוך אותו והנאשם "נסע עליה". האירוע התלהט לצרחות, קללות ואיומים. המתלוננת תיארה שהרכב היה בהילוך קדמי (D), והיא ניסתה - כדי לבלום את תזוזת הרכב - להעביר להילוך P. או אז הנאשם תפס ו"קימט" לה את הידיים (עמ' 9 ש' 29 לפרוטוקול) וגרם לה לחבלה באצבע. המכה בקרסול נגרמה מהדלת הפתוחה של הרכב.

8. למרות שמדובר באירוע קצר מאוד ומצומצם, שמעתי את המתלוננת באריכות על מנת להתרשם ממנה. הטינה והכעס שלה כלפי הנאשם היו ניכרים לעין, והיא הפליגה הרחק מעבר לעובדות האישום בטענות, האשמות והכפשות כלפי הנאשם, לרבות בנוגע לאירועי עבר. בנוסף, התרשמתי ששני הצדדים היו נתונים בסערת רגשות ממשית - דחוקים בתא נוסעים של רכב, כעוסים, מחליפים צעקות וקללות, כשבתוואך נתון הילד בוכה וזועק אף הוא, והמתלוננת מושכת את הילד שמנסה להיצמד לאביו. כל זאת, כשהיא נכנסת בסערה לרכבו של הנאשם תוך הפרת צו הרחקה ממנו. בנסיבות אלה, סבורני שקשה לבסס ממצא חד משמעי על ההתרשמות ברמה שמעבר לספק סביר על דברי המתלוננת בלבד ויש לתור אחר נקודות אחיזה ראייתיות נוספות.

9. לשם כך ניתן להסתייע בראייה שאין מקורה בבני הזוג - עדות א'. לא התעלמתי מכך שעדה זו היא חברה ותיקה לעבודה של המתלוננת, אך מהופעתה בפני התרשמתי כי מדובר בעדה שסיפרה בכנות וברוגע את שראו עיניה, בצורה מפורטת ככל הניתן אך ללא הפרזה ו"נטילת צד", בנימוס ובכבוד כלפי הנאשם. לאור התרשמות חיובית זו סבורני כי ניתן לתת אמון בדבריה ולראות בהם כעוגן עובדתי לקביעת ממצאים, בהסתייגות מסוימת הנובעת מכך שזווית הראיה שלה את המתרחש בתוך הרכב לא הייתה אידיאלית לאור מקום עמידתה מחוץ לרכב ומאחורי גבה של המתלוננת (עמ' 80 ש' 14-17 לפרוטוקול).

10. א' העידה אפוא (עמ' 64-80 לפרוטוקול), בחקירה הראשית לגבי לב האירוע כך: **"א' ניסתה להוציא את הילד, אני הייתי עם א', ניסיתי לתפוס אותו גם, כי האוטו התניע והיו קללות, היה זה, דיבורים, היא ניסתה להוציא את הילד, הוא לא נתן לה ואז הוא, תפס לה בשלב מסוים את היד, עיקם לה, ואז הוא התניע, נתן כמו גז כזה שהאוטו עומד לנסוע ואני פחדתי כזה, ואז אני, א' ניסתה ככה עם הזה ללחוץ איפה האמברקס, להזיז את האמברקס כזה, להוציא אותו, (לא ברור) בתנועה ואז התנועה, שהוא נסע, נתן, דחיפה כזאת של האוטו שהתחיל, לנסוע..."**

11. בהמשך אישרה העדה שהמתלוננת שיחקה בחוזקה בידית ההילוכים, ומיקמה את הרגע בו אחז הנאשם בכף ידה של המתלוננת: **"זה היה יותר, אני זוכרת, הוא סובב לה את היד (לא ברור) כשהיא תפסה את ידית ההילוכים, זה אני זוכרת..."** (עמ' 80 ש' 5 לפרוטוקול). יצוין כי המתלוננת הזכירה את ההתעסקות בידית ההילוכים, באופן שמתכתב עם גרסת הנאשם שהועלתה בפרוטרוט עוד בחקירותיו במשטרה (ת/8+ת/9) - לראשונה בעדותה בבית המשפט.

12. נוכח התיאור החי מפי העדה לפיו שמעה קול רועם של מנוע (שנוצר מלחיצה על דוושת הגז) בעת המאבק בין בני הזוג, מצאתי כהגיונית יותר את גרסת הנאשם לפיה הרכב אכן היה מצוי בהילוך חניה (P) או בהילוך סרק, שאם לא כן מצופה היה שהרכב יזנק בנסיעה מהירה קדימה, ולמרחק ממשי. אלא שלגרסת העדה לא כך קרה: הרכב "קפץ" מעט ומיד עצר. זאת ועוד, הרכב לא יכול היה לנסוע קדימה למרחק ממשי כי רכב אחר חסם את דרכו (עמ' 76 לפרוטוקול). זאת ועוד, על פי תיאור העדה הדברים התרחשו באופן סימולטני עם אחיזת המתלוננת בידית ההילוכים, כאשר הנאשם נאבק בה, "סובב לה את היד" ודחף אותה. אגב, העדה לא אמרה באיזו יד מדובר (החבלה מתועדת ביד ימין).

13. מסקנת בינים על פי עדות א' היא, אפוא, שהרכב לא היה בתנועה עובר לתחילת העימות בין בני הזוג, והוא נע מעט ובאופן רגעי במהלך העימות. כל זאת, בסתירה לעדות המתלוננת ובהתאמה לעדות הנאשם.

14. פרט לסתירה זו, איילה סתרה בעדותה את דברי המתלוננת שהקטין ישב במושב הקדמי ליד הנהג ומאשרת את גרסת הנאשם שתוך כדי העימות נצמד הקטין לנאשם וישב עליו. כמו כן סותרים דבריה את גרסת המתלוננת, לפיהם הקטין היה חגור בחגורת בטיחות והיא התירה במהלך כניסתה לרכב את אבזם החגורה. עניינים אלה תומכים אף הם באפשרות שזיכרונה של המתלוננת לא היה מדויק וצלול לגבי כל פרטי האירוע, וכן מחזקים את גרסת הנאשם שלא היה במגמת נסיעה מהמקום, אלא כוונתו הייתה להישאר במקום ולהשלים את המשימה בגינה הגיע למקום - מסירת הילד.

15. לצד הספק שמעוררת עדותה א' לגבי חלקים מגרסת המתלוננת, גרסה זו אינה נתמכת על ידי התבטאויות מזמן אמת של המתלוננת עצמה. בדו"חות הפעולה של השוטרים שנדרשו לאירוע (ובסרטוני מצלמות הגוף, בהם צפיתי), אין כל תיאור מפי המתלוננת על אקט "קימוט" האצבעות תוך כדי המאבק, אלא להיפך - תיאורים כלליים שאינם מתיישרים בהכרח עם עדותה בפניי. כך למשל ב-ת/1 מציינת השוטרת הלל, מפי המתלוננת כי הנאשם **"פגע לה עם האוטו ברגל וביד"**, ב-ת/2 כתב השוטר אלקריף מפי המתלוננת כי הנאשם **"במהלך נסיעתו פגע בה עם דלת הרכב ברגלה ובידה"**, ב-ת/3 מדווחת המתלוננת לשוטר מרצי על **"פגיעה מדלת הרכב"** (אינה מדווחת ספציפית על פגיעה מכוונת ביד). כך גם ב-ת/14 בו דיווחה המתלוננת לשוטר זפריני על **"פגיעה מדלת הרכב בלבד"**.

16. הנאשם העיד כי הרכב היה מונע, עם מזגן פועל, בהילוך P. כשנכנסה המתלוננת לרכב הקטין התיישב על רגלו ונצמד אליו. לדבריו המתלוננת השתוללה ברכב, משכה את הקטין ואף גרמה נזקים לחלקי פלסטיק בפנים הרכב באמצעות מכות יד ואגרופים (הנזקים תועדו חלקית ב-נ/1 ובתמונה נוספת של ידית שבורה שבשגגה לא

צורפה למוצג והוצגה לי במהלך הדיון). הנאשם טוען כי במהלך העימות המתלוננת שיחקה בידית ההילוכים, פעולה שגרמה ככל הנראה לכניסה להילוך קדמי שהביאה להידרדרות של הרכב קדימה ולאחריה לחץ הוא בחוזקה על הבלם, משך את בלם היד וכיבה את המנוע. הנאשם שלל כל מגע ישיר עם המתלוננת וכל תפיסה כוחנית של ידה או חבלה מכוונת באצבעותיה. אין הוא יודע כיצד נחבלה, אך ייתכן שהדבר נגרם כתוצאה מהשתוללותה ברכב והנזק שגרמה.

17. גם ההתרשמות מן הנאשם - מורכבת. הוא טוען בטינה וכעס כלפי המתלוננת, מלא האשמות כלפיה וחש שהיא מסיתה את ילדיו נגדו ומנסה למרר את חייו. נראה כי הנאשם לא טמן ידו בצלחת והתנהג בצורה לעומתית ומתריסה כלפי המתלוננת, בין השאר בנוגע למחלוקות החוזרות ביניהם על הסדרי הראיה. הנאשם אף התבטא בעדותו בחריפות נגד המתלוננת במישור הכלכלי והודה שאינו משלם את מלוא החיוב שלו במזונות. קושי מיוחד מצאתי בהכחשה הכללית מפיו של כל מגע פיזי עם המתלוננת במהלך האירוע. הדבר אינו מתיישב עם הקרבה הפיזית וההתגוששות שתיארו כל המעורבים, וגם לא עם דברי א' שחזתה במפורש בנאשם אוחז ביד המתלוננת בעת שהתעסקה בידית ההילוכים. חרף כך, גרסתו באשר לארוע הנדון בכללותה הייתה סדורה ועקבית, נמסרה בענייניות וברוגע, ותאמה לנאמר בהודעותיו במשטרה. כאמור, מצאתי תימוכין - הן בהתבסס על עדות א', הן על פי הגיונם של דברים - לכך שאכן הרכב עמד בהילוך P, ושאותה התדרדרות או "קפיצה" של הרכב התרחשה תוך כדי העימות בין בני הזוג.

18. לסיכום הדיון באישום הראשון, סבורני כי נוכח יריעת המחלוקת המצומצמת, גרסאות העדים לגביה, והתרשמותי הישירה מהם - קיים ספק בחומר הראיות שאינו מאפשר הרשעת הנאשם במיוחד לו.

19. גם אם ניתן לקבוע, בהתבסס על עדות א', ולמרות הכחשת הנאשם, שהנאשם אחז בכף ידה של המתלוננת, ובהינתן קביעתי שהרכב לא היה בנסיעה אלא "קפץ" תוך כדי העימות - לא ניתן לשלול את האפשרות שהמתלוננת, בלהט העימות, הסיטה את מוט ההילוכים והנאשם תפס את ידה בשל הסכנה שבמעשה. זאת ועוד, לא הוכח - ודאי לא ברף הנדרש מעבר לספק סביר - שגם אם הייתה אחיזה כוחנית רגעית שכזו, דווקא היא שגרמה לשבר שהודגם באצבע. אזכיר כי המתלוננת לא אמרה דבר מעין זה למי מארבעת שוטרי הסיוע ימים שוחחה בזירה, אלא ציינה מספר פעמים שנפגעה בידה מדלת הרכב דווקא.

20. התעודה הרפואית ת/5 היא מסמך לקוני שאינו מתאר את טיב החבלה, ולא הובאו ראיות כלשהן לגבי מנגנון הגרימה של חבלה זו ולגבי ההתאמה של מנגנון הגרימה לעדות המתלוננת. כל שבידי לקבוע, בהתבסס על ניסיון החיים ועל הראיות שבפניי, הוא שחבלה כזו במקום עדין כמפרק האצבע עלולה להיגרם למשל מתנועה מהירה של היד ופגיעה של האצבע כנגד גוף קשיח כדוגמת דלת של רכב או חלקים קשיחים בתא נוסעים של רכב. בהינתן הסברים חלופיים אפשריים בחומר הראיות להתרחשות החבלה, ולאור הקשיים עליהם עמדתי בגרסת המתלוננת, סבורני כי קיים ספק סביר הן לגבי זהות הגורם לחבלה בידה של המתלוננת והן לגבי האופן בו נגרמה - וספק זה ייזקף לזכות הנאשם.

21. באשר לעבירת **הנהיגה בפזיזות**, לאור קביעתי שהרכב לא היה בנסיעה לפני תחילת העימות בין בני הזוג,

ושתזוזתו היחידה של הרכב הייתה מעין קפיצה רגעית - ככל הנראה בשל משחק המתלוננת במוט ההילוכים וכניסת הרכב להילוך - סבורני כי לא הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם נהג ברכב "בדרך נמהרת או רשלנית" ועל כן אין להרשיעו בעבירה זו.

22. באשר לעבירת **האיומים**, בסעיף 3 לכתב האישום נכתב שהנאשם אמר למתלוננת בעת המאבק ביניהם ברכב **שירצח אותה**, ואילו בהמשך (סעיף 4 לעובדות) נטען כי אמר לה **"אני לא אתן לך שקל ואני לא אפסיק עד שתהיי למטה"**.

בנוגע לאמירה הראשונה - המתלוננת בעדותה חזרה על הטענה שהנאשם אמר את הדברים. בחקירתה הנגדית אישרה שדברי איום אלה לא נזכרו בהודעתה הראשונה במשטרה. בנוסף, מדו"חות הפעולה וסרטוני מצלמות הגוף עולה כי מיד לאחר האירוע לא טענה המתלוננת כי איומה בפני אף אחד מהשוטרים. ולבסוף, א' לא העידה ששמעה מלל של איום ברצח בוקע מפי הנאשם. בנסיבות אלה, ועל רקע הקושי עליו עמדתי לעיל לקבוע ממצא על פי עדות המתלוננת בלבד, מצאתי כי קיים ספק גם בעניין זה, שייזקף לטובת הנאשם.

בנוגע לאמירה השנייה - א' מאשרת שהדברים נאמרו, ואף הנאשם מודה בכך אך טוען שכוונתו הייתה לפגיעה כלכלית במסגרת המשפטית של הסכסוך הכספי ביניהם (עמ' 131 ש' 14-16 לפרוטוקול). נוכח העובדה שהדברים נאמרו בלהט הוויכוח (הקולני ורווי הקללות ההדדיות), ולאור תוכן הדברים - איום בפגיעה כלכלית - המתיישב עם הסבר הנאשם שמדובר בפגיעה כדין, במסגרת סכסוך הגירושין, לא מצאתי שהתקיים היסוד העובדתי של עבירת האיומים.

23. אשר על כן יזוכה הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום הראשון.

אישום מס' 2

24. האישום השני מבוסס על דברי הקטינה שהעידה בפניי (עמ' 83 לפרוטוקול):

"הוא לקח את שני האחים שלי הקטנים, באותו זמן אני ואח שלי הגדול לא הלכנו אליו ואימא שלי ואני ואח שלי היינו בבית. אני נכנסתי למקלחת והוא התקשר אלי, והוא התקשר אלי ולא שמעתי, הטלפון שלי היה בחדר ואני הייתי בחדר השני, הוא התקשר אלי כמה פעמים ומתי שיצאתי מהמקלחת אז ראיתי שיש לי שיחות שלא נענו אז חזרתי אליו והוא אמר לי שהוא רצה שאני ארד להביא את הבנים אבל כבר לא משנה כי הוא כבר הזמין זה, נידת. ישבתי, התארגנתי ואחרי זה ירדתי למטה, בזמן הזה ראיתי אותו הולך שם על המדרכה עצבני ואחרי זה הוא התחיל לאיים, הוא לא (קטע לא ברור), הילדים עדיין היו באוטו, הם לא יצאו החוצה, הוא התחיל לאיים ואמר שעד שירדתי כבר הוא הזמין משטרה ולמה אני לא עונה לו ושעוד מעט אני אראה מה יהיה ושאימא תיכנס לכלא והכל ישתנה..."

ובהמשך: "...הוא התקדם בצורה מאיימת כזאת, ככה הרים את היד וישר אמרתי לו 'די, די' ונכנסתי ישר לבנין עצמו

כי יש לו צו הרחקה מהבנין והתקשרתי למשטרה..."

25. הנאשם הכחיש את הדברים ואת התנועה המאיימת, והעלה סברה שהמתלוננת הסיתה את הקטינה להעליל עליו עלילת שווא.

26. על אף גילה הצעיר הקטינה העידה בפני בביטחון ובצורה סדורה, הגם שהתרגשותה היתה ניכרת וניכר אף הקושי אליו נקלעה בסכסוך בין שני הוריה (הן באירוע עצמו והן בבית המשפט). מכל מקום, התרשמותי מהקטינה חיובית ביותר ואין אלא לקבוע שתיארה את הדברים כהווייתם ומזיכרונה. יצוין שמדובר - על פי התיאור - באירוע מינורי יחסית (הרמת יד בצורה מאיימת), והקטינה לא ניפחה או העצימה את האירוע אלא תיארה באופן אותנטי את שהתרחש ואת תחושותיה.

27. הכחשתו של הנאשם היתה כללית וגורפת, תוך האשמת גרושתו. לא מצאתי שדבריו מטילים בספק את דבריה המהימנים של הקטינה, ממנה התרשמתי לטובה גם לאחר שהזהרתי עצמי שמדובר בעדות יחידה של נפגעת עבירה.

28. האזנתי להקלטת השיחה למוקד 100 (ת/11), ואכן כטענת ההגנה בהזדמנות ראשונה זו לא מסרה הקטינה את פרטי האיום עליה. מנגד, ציינה הקטינה שהיא "מתה מפחד" ו-"מפחדת ממש" שאביה ירביץ לה ויצעק עליה. הדברים, והנימה בה נאמרו, מחזקים לטעמי את אמיתות התלונה, ומצביעים על פחדה של הקטינה מאביה, גם אם לא תיארה במדויק באותה שיחה טלפונית קצרה את האיום באמצעות הנפת יד.

29. נוכח האמור לעיל מורשע הנאשם בעבירת איומים באישום מס' 2, בכך שהניף את ידו בצורה מאיימת לעבר הקטינה ואמר לה "**תראי מה יהיה לכם**".

סיכום

30. **מהנימוקים עליהם עמדתי לעיל, הנאשם מזוכה מהעבירות המיוחסות לו באישום הראשון ומורשע בעבירת איומים על בתו, כנטען באישום השני.**

ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"ב, 18 יולי 2022, במעמד הצדדים